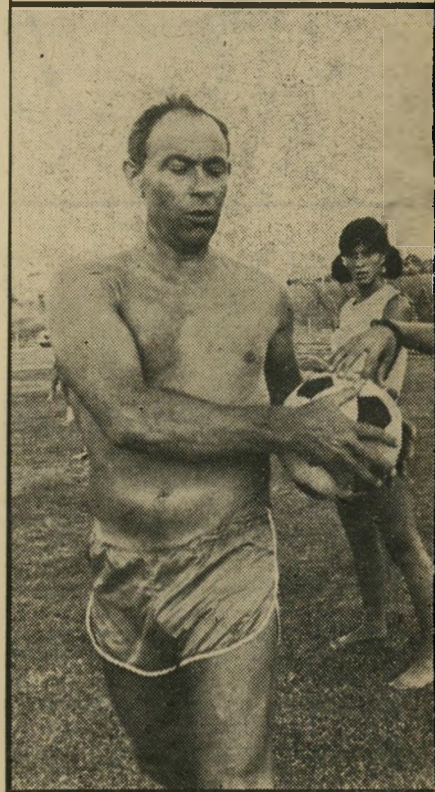

מיגרש האתלטיקה שברמת-אביב. הוא כבר עיף ורצוף.

מגוחך הדבר, שאגודות-ספורט עשירות, המשללות סכומי-עתק לכיסיהם של קורי רגלים וכדורסלנים, אינן מסוגלות להקים קבוצות אתלטים ראויים-לשמן. כאן, אולי, יותר מכל דבר אחר, נעוץ כישלונן של הספורט בישראל בכלל והאתלטיקה בפרט, המחווננים מתאמנים בהדרכתו של הקופץ דויד קושניר, שהיה לאתלט הישראלי שזכה בהישג הטוב ביותר בתולדות האולימפיאדות. קושניר, שקפץ למרחק של 7.20 מטרים באולימפיאדת רומא ב-1960, דורג במקום ה-21 מבין 58 הקופצים שהשתתפו בקפיצה-לרוחק.

הילדים שאני עובד איתם הם בעלי פוטנציאל בינלאומי, אומר דויד קושניר בגאווה. אינני אומר שכולם מיועדים להשתתף באולימפיאדת מוסקבה. לגבי הילדים, עלי להבחיר שהם מעין עתודה.

דויד קושניר, מאמן טגל המחוננים באתלטיקה, דורג במקום ה-21 מבין 58 קופצים בקפיצה לרוחק באולימפיאדת רומא ב-1960.

קשה להעלות על הדעת שכחור בן 16, 17 או 18 יגיע לשיאו, מהגם שהצבא עוצר את התקדמותו.

הבעייה החמורה ביותר, אומר קושניר במרירות, "שכל נושא האתלטים המחוננים, קשור קשר הדוק לנושא האתלטיקה בישראל. התקציב של המחוננים באתלטיקה הוא בערך כ-300 אלף לירות לשנה. זהו תקציב קטן. לפני כמה ימים ראיתי את תקציב האתלטיקה, וממש נדהמתי. תציר מיליון לירות לשנה! זהו סכום אפס! באסתר שחמורוב השקיעו לאחרונה אותו הסכום. ענף הכדורמים מקבל תקציב דומה לזה של ענף האתלטיקה כולו."

דויד קושניר נזהר ממצאת בהכרזות, והוא אומר: "מוסקבה לא תהיה המיבחן הבודד של האתלטים המחוננים שלנו. אי-אפשר להצמיח כוכבי-אתלטיקה ברילילה. אני אינני מסוגל לעשות במשך שש שנים (עד האולימפיאדה הבאה) מה שלא עשו במשך 28 שנים תמימות. הצלחה בענף ספורט זה או אחר כרוכה במאמצים, סבי-לנות, תשומת-לב ומסירות.

אני מקווה, ממשיך קושניר, "כשכבר בשנה הבאה ייצאו הבנות הטובות ביותר שלנו לתחרויות בינלאומיות. זה מה שיחסר להן. אחי טבק, ענת מאירי, פוית פביאן, רותי זולצ'ניק ואורנה עוזיאל זקוקות לתחרויות הבינלאומיות כמו לי-אוויר לנשימה.

באתלט מחונן, מסכם קושניר, "כדאי להשקיע. זוהי השקעה בטוחה. הראיה הי טובה ביותר לכך היא אסתר רוט. היא פיצתה את כולם. אסתר ממש שיגעה את המדינה הזאת."

במדינה.

(המשך מעמוד 67)

המועצות, להתנצר — עורר הדבר סערה ציבורית. "הכנסייה היתה עבורנו תחליף רוחני" מסביר גאליץ. "הציננות איננה מתמזגת בהכרח עם יהדות, כשם שהצני-רות לא סותרת את הציננות". כדי להוכיח את דבריו הלכה למעשה, מתכוון גאליץ לעלות בתצו השנה הקרובה לארץ. "הפעם בתמיד", הוא מבטיח. בתור נוצרי שפעם עם משרדה-פנים יתיר את עלייתו. למרות ההכשר של סוכי-נות-הביתן האמריקאית.

כיום, לאחר איחוד שתי התנות-הרדיו המשותפות למזרח-אירופה — רדיו ליברטי ורדיו אירופה החופשית — מונה אלכסנדר גאליץ כמנהל התוכניות. על-פי אומדנים בגרמניה מאוינים לשידורו האישי הש"ב בועי של גאליץ כ-15 מיליונים מתושבי ברית-המועצות.

התעלומה היחידה שאופפת את ביקורו של גאליץ בארץ היא בחורה תמירה ר"בלונדית שהגיעה יחד איתו במטוס, מת-גורת בחדר סמוך לו במלון הילטון בתל-אביב ומלווה אותו בכל צעדיו, כשהיא שומרת מרחק-מה מאחור. "בהתחלה חשבנו שהיא אולי מהק-ג.ב.", סיפר חיים כהן, אמרגנו של גאליץ בארץ. "אחר-כך הוא הסביר לנו שהוא מכיר אותה והיא איננה אשתו כי את זו השי-איר, לדבריו, בגרמניה. אולי זו האשה הנסתרת בחייו של משררה-המחאה?"

מיעוטים

מיהו ערבי?

האם התחזות כיהודי

היא עבירה פלילית?

הידיעה שהעבירה סוכנות הידיעות עת"ם לעיתונים, היתה שיגרתית. היא סיפרה על אורח, שניסה לזייף את תעודת-הזהות שלו ולשנות את אחד הפרטים בה. כאשר התגלה הוויף, הובא האיש לפני שופט-השלום החיפאי ראובן בן-חורין, שהורה לעוצרו לחקירה למשך שמונה ימים. אלא שהאזרח לא היה אורח רגיל. חאתל חלילה הוא אורח ערבי. והפרט שאותו ני-סה לזייף בתעודת-הזהות שלו היה ריי-שום הלאום. במקום ההגדרה "ערבי" רשם חאתל חלילה בתעודת-הזהות שלו "יהודי".

ערבי חשוד שהתחזה כיהודי

ערבי חשוד שזייף את תעודת-הזהות שלו על ידי שהחז

בותרת הידיעה של עת"ם איפה הטלאי הצהוב?

ד"ר. מבחינת החוק אין בכך עבירה חמור-רה יותר מזו של מי שמסנה בתעודת-הזהות את גילו, או את שם אביו. אולם עורכי החדשות, שקיבלו את הידיעה לידיהם, ידעו מה פישעו האמיתי של חלילה: הוא ניסה להתחזות כיהודי, וכך גם הכתירו את הידיעה. למיקרא הידיעה אי-אפשר היה שלא להיזכר בידיעות שהופיעו בעיתונות הגר-מנית בימי הנאצים. היו אלה ידיעות שי-סיפרו על יהודים שנתפסו כשהילכו ברחו-בות ללא הטלוי הצהוב, או שניסו להת-חזות כארים על-מנת לזכות בעבודה או בזכויות-אזרח אחרות.

למרבה המזל לא הגיעו חדברים בישי-ראל עד לידו כך. התחזות כיהודי עדיין אינה עבירה פלילית — למרות שהיא מו-צגת כך בכותרות העיתונים.

כוכבים

הצעד הרע של קלינט איסטוד

כאשר קיבל כוכב-המישנה של סידרת-מערבונים גוסט, מן הטלוויזיה האמריק-אית, הצעה להופיע במערבון-ספאגטי-אי-טלקי ושאל לדעת סוכנו, נענה: "היהודי, בחור, זה עשוי להיות צעד רע עבורך." הבחור לא שעה לאזהרה ובתופש הראשון שקיבל מצילומי הסדרה, נסע לאיטליה. זה קרה לפני תריסר שנים — וכאשר, זמן קצר לאחר-מכן הפך כוכב-הקופסה מס' 1 בעולם, והקים חברת-הפקה משלו, הת-ליט לקרוא לה מאלפאטו (צעד רע, בי-ספרדית).

אגדה זו, המצורפת לתומרה-הפירסום של סרט בשל איש ההפקה, מצלצלת אולי יפה מאד, אבל אינה יותר מאגדה, פרי דימי-יונו הקודח של פירסומאי שיצא מדעתו משום שהכוכב-במאי של הסרט, קלינט איסטוד, אינו מספק בעצמו שום מטעמי-אינפורמציה המסוגלים לגרות את עיתוני-הרכילות למיניהם, ולהכניס את תמונתו לשעריהם.

על השבון ההפקה, אולם כמו בכל האגדות, גם כאן יש גרעין של אמת. איסטוד היה אומנם כוכב אפרורי במיק-צת של סידרת-טלוויזיה שנמשכה כאילו עד בלי די (שבע שנים) בשם רוהייד. הת-צעה להופיע בסרט האיטלקי הגיעה אליו דרך אמרגנו, והוא סירב לה בתחילה, מאחר שידע כי אמריקאים המופיעים בי-מערבונים-ספאגטי נחשבים כגופלת של נמושות, שוויתרו על כל סוכי להצי-ליח בבית. אבל שיעמומה של הסידרה, ועצם העובדה שקיבל את התסריט, אשר בו זיהה מייד את יוג'ימבו של הבמאי היפני אקירה קוראסאווה, שהחליף את חרב הסמוראים באקדה שלוף, שיכנעו אותו לנסות בכל-זאת. היתה זו לו הודמי-נות לנסוע, בפעם הראשונה, לאירופה, על חשבון ההפקה.

מה שקרה לאחר-מכן שייכת, כמובן, להיסטוריה. בעד חופן דולרים היכה את אירופה בסנוורים, הבמאי סרג'יו ליאונה היה למנהיג אסקולה, וקלינט איסטוד, שי-חזר באותו זמן לארצות-הברית, משוכנע שלא ישמע עוד על הסרט. הוומן מייד להופיע בשני סרטים נוספים בדמות "הי-איש ללא שם". כאשר סיים אותם, היה כבר הכוכב הפופולרי ביותר באירופה, למרות שבביתו כמעט שלא ידעו מי הוא. אשר למאלפאטו, אין לפירוש השם בי-ספרדית כל קשר לקאריירה של איסטוד. זהו שמו של נחל הזורם ליד האחוזה שקנה, מייד עם שובו לארצות-הברית. והעובדה שאחוזה זו נמצאת ליד סן-פרנ-סיסקו, מרחק של כשש שעות נהיגה מהר-לייוד וממרכזי-הרכילות שלה, היא אחת הסיבות לצורך בהמצאת אגדות על האיש.

קולנוע

שומר אמונים.

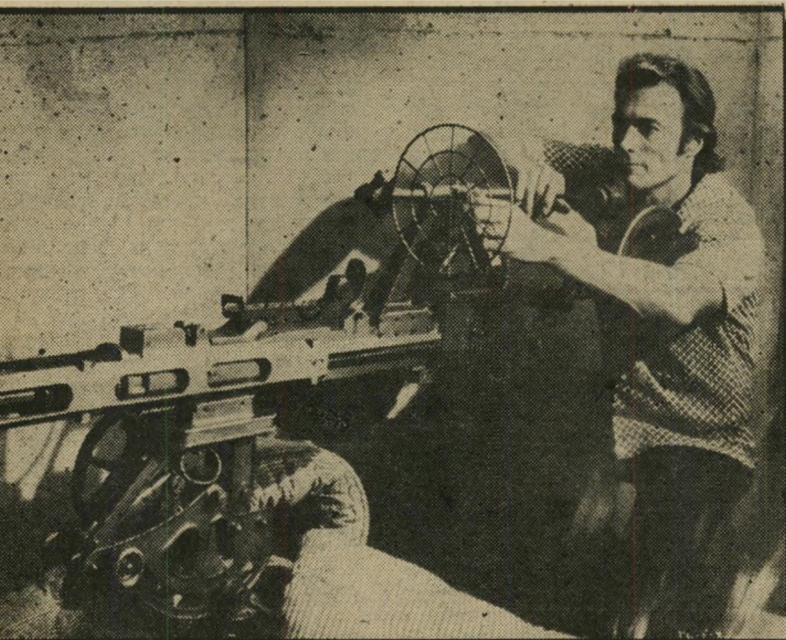
כב משונה מאד, אם למדוד אותו לפי קנייה-מידה המקובלים, הוא נשוי מזה 22 שנים לאותה אשה עצמה, ווהי אשתו הראשונה. הוא שומר על מרחק בטוח ממועדוני-לילה ופגישות חברתיות מיקצו-עיות; מתראיין, או מופיע על המסך הק-טן לפי הצורך, כדי לעזור בפירסום סר-טיו, אבל עושה זאת באירצון בולט, והי-י החברה שלו מסתכמים בדרך-כלל בבילוי-ערבים יחד עם עוד שניים-שלושה זוגות. מאז חזר לארצות-הברית הוא קשור בלי-עדות לחברתו, מאלפאטו, שבאמצעותה הוא מפיץ את כל הסרטים שהוא עושה, ודרכה הוא משאל את עצמו, בשכר בן שבע ספרות, לחברות אחרות (כך הופיע בי-המכורים לזהב, הנשרים פשטו עם שחר ועוד).

ביחסיה-עבודה שלו הוא שומר אימונים לידידיו ומעסיק אותם בקביעות, בין אם זה רוברט דיילי, שהוא מנהל-הפקה שלו מזה שנים, או סוגיה צ'רנוס, יועצת לי-תסריטים שעבדה עימו עוד בימים שהיו שניהם שכירי הטלוויזיה, או טד פוסט, אחד הבמאים של הסדרה — שאותו דחק איסטוד בכוח לבימיו הסרט הראשון שי-עשה באמריקה לאחר הצלחתו האירופית, וזהו אותם גבוה מאוחר יותר נעזר בו שוב, כשעשה את הפרק השני בהרפתקות הארי המזוהם, ומעניין שבמים אלה, כא-שר מכינים את הפרק השלישי, יהיה זה שוב אחד מחניכיו של איסטוד, ג'ים פאר-גו, שהיה עוזר-במאי בכמה מסרטיו, שי-ייטול על עצמו את בימיו הסרט.

הנפשת פסלים, כיום מנהג איסטוד עם שורת הכוכבים האשונה באמריקה. יחד עם פול גיומן, סטיב מקוויין, צ'ארלס ברונטון או רוברט רדפורד, הוא יכול לק-בוע לעצמו כל שר שיעלה על דעתו; גובה ההכנסות נקבע לפי מספר הסרטים שכל אחד מהם עושה, וזה לעולם אינו ברור די הצורך, מאחר שחלקו של הכוכב מתבטא באחוזים מן ההפקה. חברת יוני-ברטל, שלידה נמצאים משרדי מאלפאטו, מעדיפה בוודאי לשכות שהתירה, לפני שנים רבות, את התווה שלה עם השחקן הצעיר קלינט איסטוד, שהיה חתום אצלה לזמן ארוך משום שלא הצדיק, לדעתה, משכורת של... 125 דולר לשבוע.

היחידים שאינם ששים להתפעל מסיפור-ההצלחה הזה, הם מבקרי-הקולנוע, או לפחות חלק גדול מהם. בעיניהם הוא עדיין הנציג הבולט של המישחק בשיטת "הנפשת פסלים", כפי שכנתה זאת מב-קרת ג'וניורקית ארסית, מעין תופעה שי-אינה מחניפה לאינטליגנציה, אינה מגרה את הדימיון והצלחתה מרגיזה. אולם גם עמדה זו החלה משתנה, לאט אבל לבטח, כאשר החליט איסטוד להיות לא רק שח-קן אלא גם במאי. יחסה של הביקורת כיום אולי רחוק מלהיות משולהב, אבל אין ספק שהיא מעדיפה את איסטוד הבמאי על-פני איסטוד השחקן.

הזאב הבורד. וזאת, בעצם, טעות

שחקן איסטוד מכוון כלי-עבודה. הבמאי עדיף על השחקן?